ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň Mgr. Kateřiny Bednaříkové a JUDr. Věry Balejové v právní věci žalobce **Otevřená Šumava, z. s.,** sídlem Železná Ruda, Špičák 187, zastoupeného JUDr. Robertem Vargou, advokátem v Plzni, Zbrojnická 229/1, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2016, č. j. 1114/510/16-Bal, 58071/ENV/16, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalovanému se náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á .

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1) Žalobou doručenou dne 23. 12. 2016 Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2016, č. j. 1114/510/16-Bal, 58071/ENV/16 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Správy Národního parku Šumava, odbor státní správy Národního parku Šumava (dále jen „orgán ochrany přírody“) ze dne 29. 6. 2016, č. j. SZ NPS 06190/2015/20 – NPS 05395/2016 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), kterým byla žalobci uložena podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném do 31. 5. 2017 (dále

jen „ZOPK“) pokuta ve výši 100.000 Kč za správní delikt, kterého se dopustil jednáním v rozporu s § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK.

2) Žalobce uspořádal turistickou akci spočívající v pochodu tzv. I. zónou Národního parku Šumava (dále jen „NP Šumava“) č. 54 zahájenou v Luzenském údolí a pokračující až k historickému hraničnímu přechodu Modrý sloup. K uskutečnění této turistické akce žalobce požádal orgán ochrany přírody o udělení souhlasu. Žalobce namítal, že stejná akce jako ta, o jejíž povolení žádal v projednávané věci, byla orgánem ochrany přírody povolena již v roce 2014, z toho důvodu byl v dobré víře, že bude i rok poté stejná turistická akce povolena. Žalobce uvedl, že jeho dobrá víra v opakování předchozího postupu orgánu ochrany přírody však nebyla naplněna. Žalobce spatřoval v nevydání souhlasu s pochodem pochybení orgánu ochrany přírody, neboť byl-li rok předtím souhlas udělen a nevyvstaly za uplynulou dobu žádné nové skutečnosti, neexistovaly žádné skutečnosti, které by bránily opětovnému vydání souhlasu.

3) Žalobce v žalobě nepopřel skutečnost, že se jeho členové zúčastnili turistické akce, k jejímuž konání nebyl udělen souhlas orgánem ochrany přírody, nicméně podotkl, že takový postup členů žalobce již byl neorganizovaný a nelze jej přisuzovat žalobci. Žalobce dále namítal, že jeho zástupci dorazili na místo shromaždiště a sdělili všem přítomným, že nebyl ze strany orgánu ochrany přírody udělen souhlas ke konání akce, a proto se nemůže uskutečnit pochod do I. zóny NP Šumava. Žalobce dále vyvěsil v blízkosti vstupu do I. zóny NP Šumava oznámení, že se pořádaný pochod nemůže uskutečnit pro neudělení souhlasu k jeho konání. Žalobce byl přesvědčen, že učinil vše pro to, aby obeznámil účastníky o nekonání organizovaného turistického pochodu.

4) Žalobce označil za sporné, pokud byla vůči němu vyvozena odpovědnost za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK, neboť učinil potřebná opatření k oznámení účastníkům, že se pochod do I. zóny NP Šumava nekoná. Následný vstup jednotlivců ideově nesouhlasících s omezeními do I. zóny NP Šumava byl již volbou těchto jednotlivců nikoli organizovanou akcí. Žalobce v žalobě uvedl, že svým jednáním ani jednáním, které je mu správními orgány přisuzováno, nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK.

5) Další žalobní bod se týkal skutečnosti, že shromaždiště akce se konalo mimo I. zónu NP Šumava, čili samotným svoláním osob do Luzného údolí jako shromáždiště nebyly porušeny žádné právní předpisy. Žalobce na podporu svého tvrzení, že usiloval o zabránění turistického pochodu, odkazoval na videonahrávky z místa akce a navrhoval provedení výslechu svědků.

6) Skutečnost, že do I. zóny NP Šumava některé osoby vstoupily navzdory oznámení žalobce, že k takovému postupu nebyl vydán potřebný souhlas, nelze přičítat žalobci. Ačkoli žalobce zamýšlel takové jednání uskutečnit, tak poté, co mu nebyl udělen potřebný souhlas, ze svého záměru upustil a takové jednání by nemělo být jako správní delikt postihováno. Žalobce dále odkazoval na komentář k příslušnému ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny a na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

7) Žalobce zejména namítal, že porušení zákona se dopustily jednotlivé fyzické osoby, které nerespektovaly neudělení souhlasu, a přesto pochod přes plánované území uskutečnily. Žalobce naopak učinil vše pro to, aby zabránil konání akce. Závěr správních orgánů označil žalobce za nesprávný a nezákonný, neboť byl v rozporu s principy správního trestání. Žalobce

namítal, že správní orgány nepřiměřeným způsobem rozšířily deliktní odpovědnost na jeho osobu.

8) Žalobce v žalobě dále zmínil, že napadené rozhodnutí bylo vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, shledal, že stav věci nebyl zjištěn tak, aby o něm nevyvstávaly důvodné pochybnosti. Žalobce považoval za zásadní, že domněnky žalovaného o účasti členů žalobce na pochodu skrze I. zónu NP Šumava nejsou nijak podložené. Pracovník orgánu ochrany přírody při střetu s turisty v I. zóně nikoho nelegitimoval. Nebyla proto zjištěna totožnost žádné osoby, která se nepovolené plánované trasy účastnila, žalobce považoval napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné, vnitřně rozporné, a tudíž nepřezkoumatelné.

9) Žalobce závěrem poznamenal, že spatřuje střet zájmů a podjatost ve skutečnosti, že tatáž osoba, a to pracovník orgánu ochrany přírody, která tvrdila, že se pochodu účastnili členové žalobce, byla zároveň zaměstnancem orgánu ochrany přírody, který shledal v nalézacím řízení žalobce vinným a uložil mu pokutu. Dle žalobce neprovedením výpovědí navržených svědků nebude možné skutkově ani právně posoudit, zda došlo ke správnímu deliktu žalobce či přestupku fyzické osoby.

10) Ze všech výše uvedených důvodů bylo žalobcem navrženo napadené rozhodnutí zrušit pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

11) Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby.

12) Žalovaný uvedl, že tvrzení o povoleném proběhnuvším pochodu v roce 2014 nebylo pravdivé, neboť se pochod neuskutečnil, protože souhlas k pořádání nenabyl právní moci. Žalovaný sdělil, že žalobce neučinil vše, co bylo v jeho možnostech, když zájemce o pochod nevyrozuměl o jeho nekonání dříve, než se shromáždili v místě konání. Žalovaný označil jednání žalobce v rozporu s § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK, a to se základní ochrannou podmínkou národních parků, neboť uspořádal hromadnou akci mimo místo vyhrazené se souhlasem orgánu ochrany přírody. Žalovaný vyzdvihl, že porušení § 16 odst. 2 písm. b) ZOPK, jak se žalobce mylně domnívá, mu není kladeno za vinu.

13) Žalovaný sdělil, že vydání souhlasu v jednom roce nemohlo vyvolat očekávání o udělení souhlasu k pořádání a organizování hromadné akce i v roce následujícím, zvláště pak v přírodě, v rámci které jsou procesy velice dynamické. Žalovaný označil za nepřípadnou argumentaci žalobce spočívající v nepřiměřeném rozšíření deliktní odpovědnosti na osobu žalobce. Žalovaný uvedl, že osoby, které se účastnily pochodu, nemohly naplnit skutkovou podstatu daného správního deliktu, k čemuž dojde pořádáním a organizováním hromadné turistické akce.

14) Žalovaný označil námitky nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti za nekonkrétní, a proto na ně nemohl reagovat. K identifikaci účastníků pochodu žalovaný odkázal na fotografie, které jsou součástí spisu a z nichž jsou některé osoby jasně identifikovatelné. Žalovaný trvá na názoru, že provedení svědeckých výpovědí, nebylo třeba, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn a správní řízení nebylo zatíženo žádnými procesními vadami.

III. Stručný obsah správních spisů.

15) Ze spisů předložených správními orgány soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

16) Součástí správního spisu je kopie novinového ústřižku s článkem „Pozvánka na Šumavu“, v němž žalobce zval na den 18. 7. 2015 k účasti na předmětném turistickém pochodu. Dále byly ve spisu založeny fotografie přímo z uskutečněného pochodu, na nichž Informační a strážní služba NP Šumava identifikovala některé osoby.

17) Dne 11. 8. 2015 bylo orgánem ochrany přírody oznámeno zahájení správního řízení o uložení pokuty za pořádání a organizování nepovolené hromadné turistické akce na území NP Šumava, dále bylo nařízeno ústní jednání ve věci č. j. SZ NPS 06190/2015/1, žalobce byl poučen ve smyslu § 36 odst. 1 a 2 správního řádu. Dne 12. 8. 2015 požádala pověřená úřední osoba o vyloučení z projednávané věci podle § 14 správního řádu z důvodu osobního poměru k projednávané věci. Této žádosti bylo orgánem ochrany přírody usnesením o podjatosti č. j. SZ NPS 06190/2015/3 – NPS 06403/2015 dne 18. 8. 2015 vyhověno a orgán ochrany přírody usnesením č. j. SZ NPS 06190/2015/4 – NPS 06411/2015 pověřil jinou úřední osobu provedením všech úkonů v řízení.

18) K nařízenému správnímu řízení se žalobce vyjádřil tak, že nebyl iniciátorem vstupu jednotlivých fyzických osob do I. zóny NP Šumava, naopak se pokusil zabránit pochodu tím, že informoval přítomné turisty o neschváleném vstupu do této části Šumavy a rozhodnutí o neudělení souhlasu ke vstupu umístil na tabuli v místě shromáždění, nicméně nedisponuje represivními složkami, které by mohly zabránit vstupu osob do uzavřené části Šumavy. Dne 25. 8. 2015 se konalo ústní jednání, o jehož průběhu byl sepsán protokol. Dne 6. 10. 2015 byla provedena výpověď svědka TJ. (pracovník Informační a strážní služby NP Šumava), který předestřel, jakým způsobem byli přítomní turisté obeznámeni o nepovolení akce.

19) Dne 8. 10. 2015 vydal orgán ochrany přírody rozhodnutí o uložení pokuty za pořádání a organizování nepovolené hromadné turistické akce na území NP Šumava č. j. SZ NPS 06190/2015/11 – NPS 07659/2015, kterým uložil žalobci podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK pokutu ve výši 100.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 19. 10. 2015 odvolání, o němž rozhodl žalovaný dne 2. 2. 2016 pod č. j. 1697/510/15 Bal, 90454/ENV/15 tak, že podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil přezkoumávané rozhodnutí a věc vrátil orgánu ochrany přírody k novému projednání, neboť nevyzval ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu účastníky řízení, aby se seznámili s podklady před vydáním rozhodnutí.

20) Ve spisu byl dále založen Souhrn záměrů a projektů pro zpřístupnění území s dominantním výskytem tetřeva hlušce v Ptačí oblasti Šumava a oznámení EIA podle přílohy č. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“), novinové články uveřejněné v Plzeňském deníku dne 20. 7. 2015, v MF Dnes dne 20. 7. 2015 a přepis rozhlasového pořadu *„Pro a proti“* ze dne 29. 7. 2015 vysílaného na ČR plus.

21) Dne 23. 2. 2016 orgán ochrany přírody vydal oznámení o pokračování v řízení a poučil účastníky řízení ve smyslu § 36 správního řádu. Orgán ochrany přírody dne 29. 6.

2016 vydal rozhodnutí I. stupně, kterým byla žalobci uložena pokuta za pořádání a organizování nepovolené turistické akce na území Národního parku Šumava ve výši 100.000 Kč podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK a podle § 79 odst. 5 správního řádu ve smyslu § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení byl povinen nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Orgán ochrany přírody uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu tím, že organizoval a pořádal v rozporu s § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK hromadnou turistickou akci mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody, a to dne 18. 7. 2015 z Luzenského údolí přes I. zónu ochrany přírody NP Šumava. Orgán ochrany přírody vzal za stěžejní, že žalobce zval na hromadnou akci v době, kdy nedisponoval pravomocným souhlasem k pořádání hromadné akce mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody. Orgán ochrany přírody vycházel při zdůvodnění udělení pokuty z jednoznačné premisy, že se dne 18. 7. 2015 konala dlouho plánovaná akce žalobce, důkazem pořadatelství je samotná žádost žalobce o souhlas a uveřejněná pozvánka v časopisu Rozhled. Orgán ochrany přírody se vyjádřil k argumentům vztahujícím se k rozhodnutí o povolení obdobné akce v roce 2014, která však byla skutkově odlišná. Žadatel tehdy obdržel povolení 2 dny před konáním plánované akce a hromadnou akci odvolal proto, že rozhodnutí o povolení výjimky nestihlo nabýt právní moci. Orgán ochrany přírody z nastalé situace dovodil, že i v projednávané věci bylo v moci žalobce plánovaný pochod odvolat. Výši pokuty orgán ochrany přírody udělil na spodní hranici ve vztahu k § 88 odst. 2 ZOPK, ta měla činit funkci výchovnou a zároveň být dostatečně jasným varovným signálem upozorňujícím na nutnost dodržování všech platných zákonných norem.

22) Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 27. 7. 2016 odvolání, v němž namítal zejména účelovost postupu orgánu ochrany přírody, který využil zákonnou 60 denní lhůtu k vydání rozhodnutí v téměř maximální možné míře. Dále považoval rozhodnutí o nepovolení výjimky za překvapivé, neboť se domníval, že bude rozhodnuto shodně jako v roce předchozím, kdy byl souhlas udělen. Žalobce v odvolání poukázal na veškeré své snahy zabránit pochodu do I. zóny a upozornil správní orgány na skutečnost, že všichni účastníci pochodu tak učinili jako fyzické osoby na základě své svobodné vůle a znalé faktu, že orgán ochrany přírody rozhodl o neudělení souhlasu. Žalobce v odvolání dále namítal procesní pochybení správního orgánu a nedostačující právní úpravu, přičemž byl přesvědčen, že neexistuje v právním řádu ČR opora pro tvrzení, že došlo k narušení I. zóny NP Šumava, neboť nedošlo k zákonem předvídanému způsobu členění území Národního parku Šumava.

23) Žalovaný vydal dne 27. 10. 2016 napadené rozhodnutí č. j. 1114/510/16 Bal, 58071/ENV/16, kterým podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí orgánu ochrany přírody. Žalovaný se v rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Mimo jiné uvedl, že z podkladů ve spisu vyplývá, že žalobce byl organizátorem akce, neboť akci inzeroval a sám sebe označil za toho, kdo na ni zve, žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce, že bylo využito selektivní spravedlnosti a podotkl, že za vstup do I. zóny nebyla uložena pokuta žádnému subjektu, ale bylo pouze trestáno organizování akce, která by se bez iniciativy žalobce neuskutečnila. Žalovaný se ztotožnil s orgánem ochrany přírody, že výslech navrhovaných svědků by nebyl způsobilý vyvrátit skutečnost, že žalobce akci inzeroval. Žalovaný závěrem shrnul, že po vyhodnocení podkladů a posouzení námitek, neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí I. stupně, ani k vrácení věci k dalšímu řízení nebo ke změně rozhodnutí.

IV. Právní názor soudu

24) Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

25) Předně krajský soud poukazuje na skutečnost, že žalobce měl svým jednáním porušit § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK, který zakazuje na celém území národních parků pořádat a organizovat hromadné sportovní, turistické a jiné veřejné akce a provozovat vodní sporty mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody. Výjimku ze zákazů ve zvláště chráněných územích podle § 16 ZOPK umožňuje § 43 odst. 3 ZOPK, a to tehdy, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, nebo tehdy, pokud povolovaná činnost významně neovlivní zachování stavu předmětu ochrany zvláště chráněného území. Nicméně tato výjimka žalobci udělena nebyla. Žalovaný v jednání žalobce spatřuje nerespektování zákazu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK. Žalobce měl svým jednáním naplnit skutkovou podstatu správního deliktu tím, že pořádal a organizoval hromadnou turistickou akci v Luzenském údolí bez pravomocného rozhodnutí o výjimce podle § 43 odst. 3 ZOPK a tedy v rozporu s § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK. Krajský soud ve věci zjistil, že žalobce skutečně organizoval hromadnou turistickou akci v době, kdy nedisponoval pravomocným rozhodnutím o výjimce k takové činnosti. Žalobce prokazatelně zval širokou veřejnost na hromadnou turistickou akci, což dokládají pozvánky na tuto akci uveřejněné v časopisu Rozhled (dodnes dostupné na internetové adrese http://tinyurl.com/rozhled), jejichž tištěné verze jsou součástí správního spisu. V pozvánce žalobce výslovně svým jménem zve na turistický pochod, k jehož konání však v té době nebyl žalobci udělen souhlas. Žalobce zveřejnil pozvánku v časopisu Rozhled č. 07/2015, který vyšel dne 6. 7. 2015. Žádost o povolení výjimky podal žalobce dne 18. 5. 2015 (uvedeno v rozhodnutí I. stupně), orgán ochrany přírody rozhodl o výjimce dne 13. 7. 2015, což bylo žalobci doručeno teprve dne 16. 7. 2015. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce zval na akci v době, kdy nedisponoval souhlasem k jejímu konání, a nevěděl, jakým způsobem bude rozhodnuto, přesto hromadnou akci ve zvláště chráněném území veřejně avizoval a vyzýval k účasti.

26) Krajský soud konstatuje, že dikce zákonného ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK explicitně stanoví, že je zakázáno *„pořádat a organizovat hromadné sportovní, turistické a jiné veřejné akce a provozovat vodní sporty mimo místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody“*. Soud proto považuje za nezpochybnitelné, že žalobce organizoval hromadnou turistickou akci mimo místa vyhrazená, a to bez souhlasu orgánu ochrany přírody. V uveřejněné pozvánce je výslovně řečeno, že *„Spolek Otevřená Šumava zve všechny milovníky a obdivovatele neznámé Šumavy na turistický pochod (…)“* Znění pozvánky zcela zřetelně poukazuje na skutečnost, že je právě žalobce tím, kdo pochod organizuje, potažmo pořádá.

27) S ohledem na zmíněné skutečnosti, krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru a tedy, že žalobce prokazatelně zval na plánovanou hromadnou akci, jíž byl organizátorem a pořadatelem, a to v době, kdy ke konání takové akce nebylo vydáno povolení. Krajský soud proto konstatuje, že se žalobce dopustil porušení § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK, a tím byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK. Podle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK uloží orgán ochrany přírody pokutu až do výše 2.000.000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo

vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.

28) Krajský soud zdůrazňuje, že skutková podstata správního deliktu dle § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK byla naplněna tím, že žalobce pořádal a organizoval hromadnou turistickou akci mimo místa vyhrazená, a to bez souhlasu orgánu ochrany přírody. Právě takové jednání je žalobci kladeno za vinu, správní orgány ani soud nepřisuzují žalobci odpovědnost za jednání spočívající v porušení zákazu vstupu vyhlášeného podle § 64 ZOPK.

29) Jednotlivým účastníkům pochodu by svědčila odpovědnost za přestupek podle § 87 odst. 1 písm. h) ZOPK, za který lze uložit pokutu až do výše 10.000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že nedodrží omezení nebo zákaz vstupu vyhlášený podle § 64 ZOPK. Podle ustanovení § 64 ZOPK, hrozí-li poškozování území v národních parcích, národních přírodních rezervacích, národních přírodních památkách a v první zóně chráněných krajinných oblastí nebo poškozování jeskyně, zejména nadměrnou návštěvností, může orgán ochrany přírody po projednání s dotčenými obcemi opatřením obecné povahy omezit nebo zakázat přístup veřejnosti do těchto území nebo jejich částí. Zákaz či omezení vstupu musí být řádně vyznačeny na všech přístupových cestách a vhodným způsobem i na jiných místech v terénu. Pro stíhání za přestupek podle § 87 odst. 1 písm. h) ZOPK je skutečně nezbytná znalost totožnosti jednotlivých osob, které by zákaz vstupu vyhlášený podle § 64 ZOPK porušily, avšak k legitimaci těchto osob v době konání akce nedošlo, proto za takové protiprávní jednání nebyl nikdo postižen. Žalobci však není kladeno za vinu, že došlo ke vstupu na území, na které platí zákaz vstupu podle § 64 ZOPK, nýbrž samotné pořádání a organizování hromadné turistické akce mimo vyhrazená místa bez souhlasu orgánu ochrany přírody. Není proto předmětem řízení hodnocení, které osoby se dopustily přestupku podle § 87 odst. 1 písm. h) ZOPK. Soud zdůrazňuje, že takové jednání není žalobci kladeno za vinu, a nebude se proto již dále zabývat těmito námitkami, neboť pro projednávanou věc jsou zcela bezpředmětné.

30) Pro dokreslení situace krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2011, č. j. 2 As 26/2010-98: *„Není tedy podstatné, zda žalobce v dané věci prováděl stavební práce bez příslušného povolení, výjimky a souhlasu orgánů ochrany přírody a krajiny úmyslně či z nedbalosti, či zda vůbec o protiprávnosti svého jednání mohl vědět. Pro závěr o sankční odpovědnosti žalobce postačí zjištění, že to byl právě on, kdo neaprobované zásahy fakticky realizoval.“* Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že protiprávní jednání, které je předmětem řízení, bylo učiněno výhradně žalobcem a není důvod k polemice o takové skutečnosti.

31) Krajský soud se dále vyjadřuje k žalobcem citované pasáži z Komentáře k ustanovení § 88 ZOPK, k čemuž sděluje, že se nevztahuje na projednávaný případ. V projednávané věci je skutková podstata správního deliktu, který spočíval v porušení § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK, zcela přesně definována termínem *„pořádat a organizovat“* a tuto činnost nepochybně vykonával žalobce, nikoli jednotlivé fyzické osoby účastnící se pochodu v I. zóně NP Šumava, proto nelze mít pochyb o osobě, která nese odpovědnost za takové protiprávní jednání. Krajský soud podotýká, že žalobce směšuje dvě protiprávní jednání, k nimž v rámci hromadné turistické akce došlo, avšak správní řízení a potažmo soudní řízení vedené v dané věci se týká pouze porušení § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze aplikovat na projednávanou věc, neboť je skutkově odlišný. V případě žalobce se rozhodně nejednalo v souvislosti s pořádáním a organizováním akce o založení sankční odpovědnosti žalobce, na základě jednání jiných osob. Ostatně tento

odkaz učinil žalobce bez bližší argumentace, a proto tuto námitku nelze vypořádat blíže. Z žalobcem citovaného judikátu lze ovšem připomenout NSS zdůvodněnou preventivní funkci deliktní odpovědnosti v právu životního prostředí, která se musí uplatňovat o to výrazněji, neboť následky protiprávního jednání v této oblasti jde mnohdy odstranit pouze stěží.

32) Správní orgány žádným způsobem nerozšířily deliktní odpovědnost, jak tvrdí žalobce, krajský soud je přesvědčen o správnosti a zákonnosti prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Žalobci není kladeno za vinu více než, co je nezpochybnitelné a není ani vyvráceno samotným žalobcem, že žalobce skutečně organizoval a pořádal hromadnou turistickou akci bez souhlasu orgánu ochrany přírody, a proto nemůže použít liberační důvod jako argument, že v okamžiku zahájení naplánované akce všem přítomným sdělil, že pro akci nebyl udělen potřebný souhlas a rozhodnutí o neudělení souhlasu připevnil v místě shromáždění účastníků. Veškeré námitky žalobce, kterými přenáší odpovědnost na jednotlivé účastníky pochodu, jsou nepřípadné, neboť se míjí s předmětem řízení a nemohou zpochybnit protiprávní jednání, pro které byl žalobce sankcionován. Analogicky lze v projednávané věci použít rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2014, č. j. 8 A 89/2010-22, v němž bylo spornou otázkou, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) ve spojení s § 26 odst. 1 písm. c) ZOPK spočívajícího v zákazu vjíždět a setrvávat s motorovými vozidly mimo silnice a místní komunikace a místa vyhrazená se souhlasem orgánu ochrany přírody. Žalobkyně v odkazovaném soudním řízení namítala, že pouze vyhradila místa pro parkování návštěvníků na pozemku, kam bylo možné vjíždět či setrvávat pouze se souhlasem orgánu ochrany přírody. Městský soud v Praze v této věci uvedl: *„Žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal, že žalobkyně sama činnost zakázanou v § 26 odst. 1 písm. c)nevyvíjela, nýbrž měl za to, že ji organizovala a umožnila. Zákon o ochraně přírody a krajiny ani jiný na danou věc použitelný právní předpis však neupravuje účastenství na správním deliktu, jako to činí trestní zákoník v § 22 a násl., neumožňuje stíhat toho, kdo v něm uvedený správní delikt zorganizoval a umožnil, nýbrž jedině toho, kdo naplnil skutkovou podstatu některého ze stanovených správních deliktů.“* Krajský soud proto konstatuje, že v posuzované věci byla skutková podstata správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) ve spojení s § 16 odst. 1 písm. e) ZOPK žalobcem naplněna, neboť spočívala v pořádání a organizování, což žalobce prokazatelně učinil a ani takovou skutečnost nepopírá. Pro věc není podstatné, kdo vstoupil na území I. zóny NP Šumava.

33) Tvrzení žalobce, že byl v dobré víře ohledně obdržení příslušného souhlasu, považuje krajský soud za zcela liché a nepravdivé. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že v roce 2014 žalobce získal souhlas k pořádání a organizování hromadné turistické akce, nicméně tento souhlas nebyl pravomocný, a proto se akce nemohla pořádat, neboť by probíhala bez pravomocného souhlasu orgánu ochrany přírody. Žalobce si proto mohl být vědom možnosti postupu orgánu ochrany přírody, že rovněž využije zákonnou lhůtu k vydání rozhodnutí v plném rozsahu. Námitka žalobce, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí bylo překvapivé a v rozporu s dobrou vírou účastníka, je proto zcela nepřípadná. Krajský soud podotýká, že žalobce nepostupoval v souladu se zásadou *„vigilantibus iura scripta sunt“ (nechť si každý střeží svá práva)*, neboť o souhlas s konáním akce nepožádal s dostatečnou časovou rezervou. Pořádat a organizovat takovou akci mohl totiž až po obdržení souhlasu dotčeného orgánu státní správy, který by nabyl právní moci. Navíc právě v předchozím roce získal žalobce zkušenost, že sice udělený souhlas nenabyl právní moci, což zapříčinilo nemožnost konání plánované akce. Proto se nemůže úspěšně dovolávat ochrany „dobré víry“, neboť takovou „dobrou víru“, jak vyplývá z uvedeného, nezískal.

V důsledku pouze svého postupu a časové tísně nemohl využít ani opravného prostředku proti zamítavému rozhodnutí.

34) Krajský soud se dále vyjadřuje k námitce žalobce, že učinil vše, co od něj lze oprávněně očekávat, aby upozornil všechny účastníky, že se pochod nemůže konat. I když, jak bylo vysvětleno výše, není popisovaný postup žalobce pro vyvození jeho deliktní odpovědnosti rozhodný, krajský soud se neztotožnil s tímto názorem žalobce a je přesvědčen, že žalobce mohl a měl učinit další kroky v zabránění realizace turistického pochodu. Vzhledem k tomu, že pozvánka na hromadnou turistickou akci proběhla jednak v tisku a jednak v internetových periodikách, měl žalobce stejným způsobem alespoň den před konáním pochodu sdělit fakt, že ke konání akce nebyl vydán příslušný souhlas, a tudíž její konání je vyloučeno. Žalobce měl upozornit účastníky pochodu o takové překážce dříve, než uskutečnili cestu na místo shromaždiště akce. V postupu žalobce, který nesdělil účastníkům překážku v pořádání turistické akce s předstihem, spatřuje krajský soud účelové jednání s úmyslem pochod nelegálně uskutečnit a posléze použít tyto námitky jako liberační důvody.

35) Pro projednávanou věc nemá žádný význam provedení výslechu navrhovaných svědků či přehrání videonahrávky z místa konaní akce. Krajský soud má za prokázané, že žalobce neučinil vše pro to, aby konání akce zabránil, soud je přesvědčen, že žalobce mohl účastníkům sdělit informaci o nekonání akce dříve. Nicméně sdělením o neudělení souhlasu k provedení akce teprve v místě shromaždiště a v den konání se nic nemění na tom, že žalobce nepovolenou akci organizoval a pořádal dříve, než získal souhlas, což nemůže být výslechem svědků ani přehráním videonahrávky vyvráceno. K namítané podjatosti pracovníka orgánu ochrany přírody krajský soud uvádí, že taková námitka byla vznesena pouze obecně a nespecifikovala, v čem konkrétně žalobce podjatost spatřuje. Navíc nesouvisí s projednávanou věcí, neboť osoba pracovníka orgánu ochrany přírody nebyla do rozhodování správních orgánů nijak zapojena a nemohla ovlivnit závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu žalobcem.

36) Krajský soud neshledal důvodné ani další obecně formulované žalobní body spočívající v namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost. Soud v žádném směru neshledal vnitřní rozpornost žalobou napadeného rozhodnutí, které je zcela přezkoumatelné a srozumitelné a vyjadřuje konzistentní právní názor. Soud se navíc přezkoumatelností rozhodnutí vždy zabývá z úřední povinnosti, a to s ohledem na ustálenou judikaturu NSS. Podle této judikatury musí být ze správního rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené a podle které právní normy rozhodl (viz rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2017, č. j. 5Afs 115/2006 – 91 či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1Afs 92/2012 – 45). Všem těmto požadavkům žalobou napadené rozhodnutí vyhovělo. Krajský soud shledal zjištěný skutkový stav za dostatečný, nevzbuzující důvodné pochybnosti. Pro soud není ani podstatné, jaké konkrétní osoby se samotného pochodu účastnily, neboť to není předmětem řízení. Krajský soud neprojednává přestupek fyzické osoby spočívající ve vstupu do I. zóny NP Šumava. Soud neposuzuje, zda se naplánovaného postupu účastnili členové žalobce, pro soud je rozhodující naplnění skutkové podstaty správního deliktu, který je žalobci kladen za vinu, což bylo prokazatelně naplněno.

37) Krajský soud je toho názoru, že správní orgány dostatečně zjistily stav věci, posoudily jej a následně náležitě odůvodnily ve svých rozhodnutích. Krajský soud nespatřuje v postupu správních orgánů ničeho závadného, neboť žalobci nebyla upřena žádná práva.

V. Závěr, náklady řízení

38) Na základě shora uvedených skutečností krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný i orgán ochrany přírody postupovali v souladu s platnou právní úpravou. Soud neshledal v postupu správních orgánů nesprávnost, ani nezákonnost, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

39) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle kterého má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které úspěšně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalovaný, který žádnou náhradu nákladů řízení nepožadoval, neboť nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné činnosti. Z toho důvodu nebyla žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 26. července 2017

Předsedkyně senátu:
JUDr. Marie Trnková v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdná Jaroslava